

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Tomáše Foltase a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **N. A. N.**, zastoupený Mgr. Jaromírem Slovákem, advokátem se sídlem Pivovarnická 1814/2, Praha 8, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 7. 2025, čj. CPR-22229-3/ČJ-2025-930310-V233, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2025, čj. 13 A 35/2025-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Správní orgán prvního stupně uložil rozhodnutím dle § 119 odst. 1 písm. b) bodů 3 a 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žalobci správní vyhoštění. Současně stanovil dobu, po kterou nelze umožnit žalobci vstup na území členských států Evropské unie, Islandské republiky, Lichtenštejnského knížectví, Norského království a Švýcarské konfederace (dále jen „členské státy“) v délce 3 let. Současně byla dle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena doba k vycestování z území členských států do země původu cizince, nebo třetí země, kde je oprávněn pobývat, nebo která ho přijme, a to do 20 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Toto rozhodnutí napadl žalobce odvoláním, jež žalovaný zamítl.

II. Rozsudek městského soudu

[2] Proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou městský soud v záhlaví uvedeným rozsudkem zamítl. Městský soud se v odůvodnění plně

ztotožnil s rozhodnutím žalovaného. K námitce nepřezkoumatelnosti městský soud uvedl, že hodnocení žalovaného považoval za dostatečné a přezkoumatelné, jelikož vycházelo z řádně zjištěného skutkového stavu a zároveň zohledňovalo individuální okolnosti případu žalobce.

[3] Podle městského soudu neexistovaly objektivní překážky, které by bránily návratu žalobce do země původu. Městský soud předně konstatoval, že správní orgány zjistily skutkový stav v dostatečném rozsahu, přičemž žalobce tyto skutečnosti v průběhu správního řízení nijak nezpochybnil. Soud vzal za prokázané, že žalobce pobýval na území členských států neoprávněně od 4. 1. 2013 do 19. 5. 2025, přičemž od 18. 11. 2020 do 19. 5. 2025 pobýval na území členských států bez platného cestovního dokladu. Soud ve shodě s žalovaným dospěl k závěru, že uložení správního vyhoštění nebylo nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života žalobce. Městský soud měl za to, že žalobce v řízení neuvedl žádné konkrétní skutečnosti, které by zpochybnily závěry správních orgánů. Zdůraznil současně, že žalobce při výslechu sám uvedl, že na území České republiky neměl žádné kulturní ani společenské vazby, po dvanácti letech pobytu dostatečně nerozuměl českému jazyku a nebyl podstatně integrován do české společnosti.

[4] Městský soud se rovněž zabýval námitkami žalobce, které směřovaly k nepřiměřenosti uloženého správního vyhoštění. Konstatoval, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro vydání mírnějšího opatření podle § 50a zákona o pobytu cizinců. Neshledal ani, že by délka doby, po kterou nebude žalobci umožněn vstup na území členských států, byla nepřiměřená vzhledem k délce jeho protiprávního pobytu. Soud připomněl, že podle dostupných informací o zemi původu žalobce nebude vystaven nepoměrně horším podmínkám než tamní občané.

III. Kasační stížnost a vyjádření k ní

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost.

[6] Stěžovatel předně tvrdil, že jeho kasační stížnost podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, a tudíž je podle § 104a s. ř. s. přijatelná. Stěžovatel spatřoval přijatelnost kasační stížnosti v tom, že se dle jeho názoru městský soud dopustil zásadního pochybení, které se promítlo do jeho hmotněprávního postavení.

[7] Stěžovatel v doplnění kasační stížnosti brojil proti závěrům městského soudu týkajícím se posouzení nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do jeho soukromého a rodinného života. Dále stěžovatel namítal, že správní orgány měly s ohledem na individuální okolnosti případu využít mírnější opatření dle § 50a zákona o pobytu cizinců. V kasační stížnosti rovněž zpochybnil délku stanovené doby, po kterou mu má být znemožněn pobyt na území členských států. Závěry městského soudu obsažené v napadeném rozsudku tak stěžovatel označil za nepřezkoumatelné a nezákonné.

[8] V doplnění kasační stížnosti stěžovatel rovněž podal Nejvyššímu správnímu soudu návrh na přiznání odkladného účinku.

pokračování

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že nehodlá komentovat způsob rozhodování správního soudu. K návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že s ním nesouhlasí, neboť by bylo v rozporu s veřejným zájmem.

IV. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Nejvyšší správní soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS z 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*).

[11] K námitce nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu, a to jak ve vztahu k závěrům týkajícím se nepřiměřenosti zásahu správního vyhoštění do stěžovatelova soukromého a rodinného života, tak ve vztahu k postupu podle § 50a zákona o pobytu cizinců a době, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států, Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[12] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (rozsudky NSS z 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, či z 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, nebo usnesení rozšířeného senátu z 16. 12. 2008, čj. 8 Aps 6/2007-247, č. 1773/2009 Sb. NSS). Dále Nejvyšší správní soud připomíná, že za nepřezkoumatelné nelze považovat rozhodnutí, v němž se krajský (městský) soud ztotožní s částí odůvodnění správního orgánu a na tuto část výslovně odkáže (rozsudek NSS z 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, rozsudek NSS z 11. 7. 2023, čj. 1 As 169/2022-58).

[13] Z odůvodnění rozsudku městského soudu (zejména z bodů [18], [19] a [20]) je zřejmé, které skutečnosti považoval městský soud za prokázané a jaký právní názor zaujal k otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele. Na námitku, že správní orgány měly s ohledem na skutkové okolnosti případu postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců, městský soud reagoval v bodě [18] rozsudku. K námitkám brojícím proti době, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států, se městský soud vyjádřil v bodech [24] až [27] rozsudku.

[14] Stran námitky tvrzené nezákonnosti spočívající v nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že se touto otázkou již opakovaně ve své judikatuře zabýval (rozsudky NSS z 5. 3. 2013, čj. 8 As 118/2012-45, z 28. 8. 2013, čj. 8 As 5/2013-43, z 22. 1. 2015, čj. 1 Azs 140/2014-42, z 22. 7. 2016, čj. 5 Azs 39/2015-32, z 27. 9. 2019, čj. 5 Azs 189/2018-22, z 13. 1. 2021, čj. 6 Azs 313/2020-40). Nejvyšší správní soud již v rozsudku z 24. 10. 2018, čj. 1 Azs 296/2018-35,

vyložil ustanovení § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, které stanoví, že [p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Městský soud v projednávané věci uzavřel, že si stěžovatel ani po téměř dvacetiletém pobytu v členských státech nevytvořil žádné pevnější kulturní či sociální vazby k České republice, neovládá český jazyk a na území České republiky nemá významný majetek ani rodinné příslušníky. Stejně závěry podle městského soudu platí i ve vztahu k ostatním členským státům. Z těchto důvodů dospěl soud k závěru, že uložené správní vyhoštění nepředstavuje nepřiměřený zásah do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Městský soud se v bodě [22] svého rozsudku zabýval rovněž námitkou stěžovatele týkající se jeho nedostatečného zázemí v zemi původu. V této souvislosti odkázal na závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince. Nejvyšší správní soud k tomuto odkazuje na svou judikaturu, která reflektuje skutečnost, že toliko nižší ekonomická úroveň v zemi původu není důvodem pro neuložení správního vyhoštění (usnesení NSS z 3. 4. 2023, čj. 7 Azs 337/2022-21, bod [12], třetí věta).

[15] Těmito úvahami městský soud nevykročil z judikaturou vymezených kritérií ani se nedopustil zásadního pochybení. Lze dodat, že samotná délka pobytu na území určitého státu sama o sobě nepředstavuje dostatečný důvod pro závěr o nepřiměřenosti správního vyhoštění (usnesení NSS z 2. 6. 2022, čj. 4 Azs 70/2022-34, bod [15]).

[16] K námitce stěžovatele, podle níž měly správní orgány s ohledem na skutkové okolnosti případu postupovat podle § 50a zákona o pobytu cizinců a uložit mu toliko povinnost opustit území členských států, Nejvyšší správní soud odkazuje na svou ustálenou judikaturu týkající se vztahu § 119 a § 50a zákona o pobytu cizinců. V rozsudku z 6. 3. 2019, čj. 8 Azs 262/2018-40, bod [12], Nejvyšší správní soud k obdobné námitce stěžovatele, který se domníval, že mělo být aplikováno mírnější opatření než správní vyhoštění, konstatoval, že ze správního spisu jednoznačně vyplývá naplnění znaků uvedených v § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgány proto postupovaly správně, když rozhodly o správním vyhoštění podle tohoto ustanovení. Při aplikaci tohoto ustanovení se nejedná o otázku správního uvážení. **O správním vyhoštění správní orgán nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu.** Takovým „smírným řešením“, které by umožnilo stěžovateli dobrovolně opustit území ČR, by bylo rozhodnutí o povinnosti opustit území dle § 50a zákona o pobytu cizinců. **Toto rozhodnutí však může být podle § 50a odst. 6 zákona o pobytu cizinců vydáno pouze za situace, kdy by rozhodnutí o správním vyhoštění mělo nepřiměřený dopad do soukromého a rodinného života cizince** (zvýraznění doplněno). Shodně Nejvyšší správní soud dovodil v rozsudku z 13. 1. 2021, čj. 6 Azs 313/2020-40, bod [25], že [z] právní úpravy [...] vyplývá, že správní orgán nemůže volně vybírat mezi uložením správního vyhoštění (§ 119) a uložením povinnosti opustit území (§ 50a). Pokud v řízení ve věci správního vyhoštění nebylo shledáno, že by správním vyhoštěním došlo k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života cizince, nelze režim uložení pouhé povinnosti opustit území vůbec využít. Tento závěr byl citován rovněž v usnesení z 25. 10. 2023, čj. 4 Azs 265/2023-16, bod [28]. V nyní projednávané věci se správní orgány konkrétními okolnostmi, zejména soukromým a rodinným životem stěžovatele, zabývaly, přičemž nedospěly k závěru, že by tyto okolnosti jakkoliv bránily uložit správní vyhoštění. Tyto závěry se stěžovateli nepodařilo vyvrátit. Uvedená judikatura tak plně odpovídá na stěžovatelem uplatněnou námitku.

pokračování

[17] K námitce stran přiměřenosti doby, po kterou stěžovateli nelze umožnit vstup na území členských států, která byla stanovena na dobu 3 let, Nejvyšší správní soud připomíná, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Soud tedy pouze zkoumá, zda posouzení správních orgánů nebylo excesivní či svévolné a zda bylo dostatečně odůvodněno (bod [46] rozsudku NSS z 31. 1. 2018, čj. 2 Azs 289/2017-31). Závěry městského soudu i v tomto ohledu následují ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Městský soud stěžovateli v bodech [25] a následující náležitě vysvětlil, že k překročení diskreční pravomoci správními orgány nedošlo. Vysvětlil, že správní orgány při stanovení délky doby správního vyhoštění zohlednily jak přitěžující okolnosti (zejména délku pobytu bez oprávnění, 12 let), tak i okolnosti polehčující (spolupráce stěžovatele se správními orgány a další), a dobu určily v rámci správního uvážení v horní polovině zákonem stanoveného rozmezí.

[18] Ke stěžovatelovým námitkám tedy již existuje ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu. Nejvyšší správní soud tuto judikaturu neshledal rozpornou a není zde prostor ani pro odchýlení se od ní. Taktéž nedospěl ani k závěru, že by se městský soud v napadeném rozsudku dopustil zásadního pochybení, které by mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

V. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[20] Nejvyšší správní soud se návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti samostatně nezabýval, jelikož o věci rozhodl bez zbytečného prodlení, jakmile poučil účastníky řízení a obstaral další nezbytné podklady pro rozhodnutí.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 soudního řádu správního (usnesení rozšířeného senátu NSS z 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS). Stěžovatel v řízení nebyl úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady nad rámec úřední činnosti nevznikly. Proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. prosince 2025

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu